

— Кой ви каза съ пепелъ или керемида да си чистите пушките, питахъ онѣзи опълченци, които бѣха имали ржждясали пушки.

— Ваше благородие, азъ съ кърпица, съ дървено масло и съ чамова клечка истрихъ ржждата, иначе тя щѣше да се увеличи и ми развали пушката, се оправдавахъ опълченцитѣ.

Облѣклото и обущата се пригонваха, съгласно заповѣдта на дружинния командиръ, който всѣки день правеше прѣгледъ на ротитѣ. Въ кжсо врѣме опълчението бѣше готово за походъ и бой и чакахме само заповѣдъ. Но 16 и 18 Ноемврий изминаха, а заповѣдъ за трѣгвание все нѣмаше.

— Нашия генералъ е твърдѣ умисленъ, каза Майоръ Чилиевъ, единъ день, когато обѣдвахме; види се, и този пжтъ нѣма да се състои нашия походъ.

И дѣйствително, тревогата излѣзе лъжлива. Впрочемъ, не бъркаше на работата сегисъ-тогисъ да се пущатъ такива слухове и се правятъ подобни распоряждания, защото, иначе, ний съвсѣмъ щѣхме да заспимъ на позицията.

Слѣдъ тѣзи, най голѣмата отъ всичкитѣ фалшиви, тревога ний пакъ си заживѣхме на Зелено Дърво тихо, мирно и безгрижно. Но този миръ и тѣзи безгрижностъ твърдѣ злѣ се отразяваха на нравственното ни настроение: по цѣли дни ний седяхме въ нашитѣ мокри и студени колиби въ пълно физическо и умственно бездѣйствие. Книга за прочитание съ свѣщъ се не намираше, а впечатления, прѣкарани въ послѣднитѣ 4—5 мѣсеца, разказвани отъ всѣкиго отъ насъ по стотина пжти, бѣха изгубили всѣкакъвъ интересъ.

— Не живѣемъ, а „прозябаваме“, казваха офицеритѣ. Но най тѣжкото бѣше мисълта, че сме привързани къмъ нашитѣ колиби за цѣла зима.

— Не се знае, казваха нѣкои отъ офицеритѣ, възможно е да се промѣнятъ обстоятелствата и ни накаратъ да изскочемъ отъ нашитѣ миши дупки.

— Его ти! Възможно ли е да прѣминемъ тѣзи гигантски снѣжни стѣни? Трѣбва да бждемъ орли, за да ги прѣхвъркнемъ, възражаваше нѣкой отъ офицеритѣ.